

Parim ravim

ARMASTUSROMAAN

Tracy Brogan

Originaali tiitel:
Tracy Brogan
The Best Medicine
2014

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Käesolevas raamatus kujutatud tegelased ja sündmused on välja mõeldud. Võimalik sarnasus nii elavate kui ka surnud inimestega on täiesti juhuslik ja ettekavatsemata.

Tõlkinud Hels Hinrikson
Toimetanud Marje Mändsalu
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Laura Klynstra

Text copyright © 2014 Tracy Brogan
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis Literary Agency.
All rights reserved.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2018

B10348518
ISBN 978-9949-82-305-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

*Minu päris Gabbyle ja Hilleryle, kes olid mu bestikad
juba enne seda, kui sõna „bestikas“ üldse välja mõeldi.*

1. peatükk

Sünnipäevapidu on paljuski nagu günekoloogiline läbivaatus – piisut ebamugav, kohmetust tekitav, liiga isiklik, kuid vältimatu igaaastane tüütus – nagu PAP-testi tegemine, ainult et kingitusi saab ka. Seetõttu oleksin pidanud teadma, et ei saa sellest päevast mööda hiilida, nii et mulle jääb alles nii mu saladus kui ka *väärikus*.

Seal ma siis olin, tegelesin oma asjadega ja otsisin Bell Harbori plastilise kirurgia keskuse töötajate puhketoas tassikest kohvi, kui inimesed mu äkitselt ümber piirasid. Nad kargasid mulle hääletult ja ilma igasuguse hoiatuseta ligi. Minu ümber tekkis metallete roosade ja lillade konfettide sädelev tsunami ning mu kõrvu täitis kärisev naer. Soojad kehad trügisid lähemale ja surusid mu toanurka. Õhku lendas veel sädelust, mis jäi mu näole ja juustesse kinni nagu sätendavad šrapnellid.

Nad olid mulle jälile saanud ja mul polnud kuhugi põgeneda.

Olin sünnipäeva-*ninja*'de särapommirühma ohvriks langenud.

Sest see ei olnud mingi tavaline päev. Mul oli sünnipäev. Sünnipäev, mille üle ma ei rõõmustanud. Sünnipäev, mida ma tahtsin eirata. Sünnipäev, millega ma lendasin vanusekategorias kaheksateist kuni kolmkümmend neli otsejoones lahtrisse kolmkümmend viis kuni surm. Nüüd olin ma sünnipäeva-*ninja*'de vikerkaarevärvilisse võrku püütud. Vastupanu oli mõttetu.

„Üllatus!“

„Palju õnne sünnipäevaks, Evelyn!“

„Palju õnne sünnipäevaks, doktor Rhoades!“

Veel üks konfeti pilv langes all ja keegi pistis mulle pähe tuhmunud võltskalliskividega tiaara, mis mu punastel juustel kindlasti

jubedalt mõjus. Pooleldi heatahtlikud soovid segunesid naeruki-hina ja vanadusteemaliste naljadega, kui puhketuppa kogunesid kuus arsti ning teised töötajad, kokku kaks tosinat inimest. Delle, meie priske keskealine administraator, trügis tähtsalt ette ja asetas ruumi keskel olevale lauale küünlaid täis kuhjatud tordi. Ta naeratas laialt ja võidukalt.

Nad kõik tegid seda. Nad naeratasid mulle karjakesi rõõmsalt ja nihelesid, säravates silmades helkimas ootus. Nad olid pükstest välja hüppamas nagu inimesed ikka, kui nad tahavad, et sind haarakaks rõõm... mida mina ei tundnud.

Mitte et ma poleks nende jõupingutust hinnanud. Ma pole täielik sünnipäevade vihkaja... ainult siis, kui tegemist on *minu* sünnipäevaga. Ma pole lihtsalt eriline tähistaja ega soovi, et kõik mind vaataksid. Tundub tobe pelgalt vananemise pärast nii suure tähelepanu osaks saada. See on sama, mis spordipäeval osalemise eest diplomit saada. Ma ei olnud selle ärateenimiseks vaeva näinud. Mind autasustati lihtsalt kohale ilmumise eest.

„Noh, kas me üllatasime sind?“ nõudis Delle. Ta lükkas totsaka pöidlaga paksude klaasidega prillid ninal üles. Tal olid igaks nädalapäevaks erinevad prilliraamid. Need olid sinakasrohelistes. Järelikult oli teisipäev.

Lootsin sekundi murdosa jooksul, et küünalde leegid käivitavad suitsualarmi ja me oleme sunnitud hoonest lahkuma. Aga mul ei vedanud. Mul polnud ootamatus olukorras muud valikut kui end teiste nimel ohvriks tuua. Manasin näole võltsi rõõmsa sünnipäevalapse näo.

„Issake. Jaa. Oeh. Te tõesti üllatasite mind. Mul polnud aimugi, et keegi üldse teab, et mul on sünnipäev.“ Minu üllatus *oli* siiras, aga mul õnnestus päris hästi ka rõõmu teeselda. Üks punkt minu kasuks.

„Doktor Pullman rääkis meile. Sa peaksid teda tänama.“ Delle osutas kahesajadollarise juukselõikuse ja totralt ebapraktiliste kontskingadega pikale brünetile.

Pöörasin pilgu Hilary Pullmanile, ainukesele inimesele siin linnas, kes teadis täpselt, et ma ei tahtnud, et tänasest päevast suurt numbrit tehtaks. Ta oli mu kolleeg, mu kõige kindlam usaldusisik ja veel kümme sekundit tagasi mu kõige lähedasem sõbranna. Me tutvusime plastilise kirurgia residentuuris ning meid sidusid sarnased katsumused ja raskused, mis kimbutasid meditsiinis tegutsevaid naisi. Üle kõige tugevdab sõprust see, kui pead pärast väljakutset hambaharja jagama, et siis hommikustele visiitidele minna.

Hilary oli Bell Harboris üles kasvanud ja meie sõprus oli pool põhjustest, miks ma olin just seal praktiseerida otsustanud. Aga sõbranna või mitte, ta teadis, et ma vihkan, kui minu auks sünnipäevapidusid korraldatakse. Kissitasin tema poole ja püüdsin vihase näoga olla, aga ta oli nendes neetud kingades minust peajagu pikem. Olin selgelt ebasoodsas olukorras.

Ta vastas siira naeratusega ja kehtas endale omaselt *väga-kahjuaga* viisil õlgu. Ta astus sünnipäevaliste kobarast välja. Tema liibuva musta pliiatsseeliku alumist serva oli valge artistitli alt vaevu näha. Mõned oleksid ehk öelnud, et seelik on liiga lühike. Ja neil oleks õigus olnud. Aga kui aus olla, siis, kui mul oleksid samasugused jalad nagu tal, kannaksin mina ka selliseid seelikuid. Kahjuks ei olnud, nii et ma ei saanud seda teha. Olin meeter viiskümmend seitse pikk. Minu lühidusest piisas täiesti.

Hilary võttis oma graatsiliste sõrmedega laualt tordilabida ja ulatas selle mulle, käepide ees.

„Palju õnne sünnipäevaks, Evie. Tean, et see pole nii terav riist kui need, millega sa harjunud oled, aga lase käia. Ära mind sellega pussita.“ Ta pilgutas mängevalt silma.

Võtsin tordilabida vastu ja püüdsin talle teistele märkamatuks otsa põrnitseda, aga minu ärritus ei kõigutanud teda üldse. Mitte et ta poleks seda tähele pannud. Tal oli lihtsalt ükskõik. Hilary arvas, et tema roll meie sõpruses on mind õrritada ja mugavustsoonest välja meelitada. Mingil hetkel oli ta otsustanud, et tema ülesanne on panna mind asju vabamalt võtma. Aga mul polnud vaja

vabamalt võtta. Ma meeldisin endale täpselt sellisena, nagu olin. Enamasti.

Delle ahhetas ja lõi oma hiiglaslike rindade ees käsi kokku. „Noh, soovi midagi, doktor Rhoades. Puhu küünal ära.“

Naeratasin talle ja seejärel teistele, kes püüdsid vapralt õiget nägu teha, nii et peaaegu tunduski, et kõik on nagu päris. Nende kavatsused olid ju head. Võib-olla see sünnipäev polegi nii halb. Kolmkümmend viis ei ole ju *nii* vana. Vähemalt ei olnud ruumis viimsepäevaloosungeid ega õhupalle, millel on kirjas, et olen ühe jalaga hauas. Ei mingeid kuivatatud lilledest kimpe ega musta värvi dekoratsioone. Ainult konfetid ja tiara. Ma saan hakkama.

Kõhatasin hääle puhtaks ja hingasin sisse. „Aitäh teile kõigile. See on tõesti väga armas. Need paar viimast kuud Bell Harboris on imetoredad olnud ja tänu teile kõigile olen end siin kohe koduselt tundnud. Mul ei tule pähe ühtegi asja, mida veel soovida.“

„Näiteks abikaasat?“ hõikas Delle taas naeru kihistades ja teistele noogutades, tume laup higist läikimas.

No oli tema alles naljatilk! Püüab mulle mu enda sünnipäeval piinlikkust valmistada?

Niivõrd väikesesse ja lähedasse kogukonda kolimise üks miinus oli täielik privaatsuse puudumine. Linna kõige uuema arstina olin ma Bell Harbori tublide inimeste jaoks niisama põnev nähtus kui St. Aloysiuse Pärispata Saamise kiriku risti tabanud meteorii. Kõik linnaelanikud paistsid teadvat, et ma elan üksinda pisikeses korteris, tahan osta maja järvekaldal ja olen alaliselt vallaline. See viimane tõik rõhus kõigi meeli. Tähendab, et kõigi peale minu. Mul oli abikaasa leidmisega aega maa ja ilm.

Eeldusel, et ma endale üldse meest tahtsin.

Aga ei tahtnud.

Enamasti.

Ma ei tahtnud ka, et see ruumitais inimesi mu armuelu või selle puudumise üle spekuleeriks. Minu eraelu oli, noh... eraasi. Kui nad vaid laseksid mul seda eraasjana hoida.

Tõin kuuldavale võltsi heh-heh-heh-hee ja pöörasin end tordi poole. Põrnitsesin küünlaid ja teesklesin, et mõtlen sobiva hardusega soovile. Aga kuna suurem osa elust olin ma teadusele ja tõendipõhisusele toetunud, ei kuulunud soovimine ja küünlaleegi ärapuhumine kuidagi minu reaalsuse juurde. Sünnipäevasoovid ei lähe täide täpselt samamoodi, nagu ei lähe täide võilille puhumise või mündi purskkaevu viskamise ajal soovitu. Soovid pole midagi muud kui täitmata eesmärgid.

Kuid pilt sellest, kuidas ma hõljun õhulises valges kleidis mööda vahekäiku anonüümse smokingis peiu poole, kerkis sellegipoolest mu pähe nagu vikerkaar, mis pärast tormi sünge taeva särama lööb. Kujutluses olid erkroosad roosid ja helelillades šifoonkleitides pruutneitsid. Kõrvus helises Pachelbeli „Kaanon re-mažooris“. Mu süda hakkas seletamatul kombel pekslema, nagu see kujutus oleks midagi, mille poole püüelda. Loomulikult ei olnud. Minu jaoks mitte. Praegu mitte. Mul oli mu karjäär. Sellest piisas.

Enamasti.

Krimpsutasin nägu, kustutades selle visandi peast, ja puhusin küünlad midagi soovimata ära. Kõik plaksutasid ja liikusid lainena lähemale, sünkroniseeritult nagu tuuniparv. Tuunid, kes tahtsid torti. Olin jälle ümber piiratud.

„Las ma aitan sind.“ Meie büroojuht Gabby astus ette. Ta pistis blondi roosa otsaga juuksesalgu mitme auguga kõrva taha ning tema türkiissinist ja oranži värvi seelik õõtsus ta pahklude ümber, kui ta liikus. Ta oli kakskümmend kaheksa, aga tal oli selline nooruslik, veatu nahk, mille taastamiseks minu patsiendid kulutasid tuhandeid dollareid. Ta oli Hilary noorem õde, mistõttu ta oli ka mulle nagu noorem õde.

„Taldrikud on siin,“ ütles ta ja ulatas need mulle.

Taldrikutel olid kaunistatud kassipoegadega, kellel olid peas täpselt samasugused tiaarad nagu mul; ma oleksin nagu viieseks, mitte kolmekümne viieseks saanud. Need olid kas mõne lapse sünnipäevast üle jäänud või keegi tegi mu kulul nalja. Ma ei tahtnud